

CONEIXEMENT I DESCONEIXEMENT

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Ser conegut deu formar part de l'ADN de la persona humana, per això l'auge de les xarxes socials i el neguit per tenir més seguidors amb l'objectiu de fer més visibles persones o col·lectius.

La lectura d'Isaïes d'avui comença: «Diu el Senyor: “Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments”». Per a algú és motiu d'orgull: Déu em valora; per a un altre pot ser motiu d'angoixa: Déu em controla.

Davant la possible por, l'autor de la carta dels Hebreus ens recorda amb afecte, perquè ens anomena fills seus, que si Déu ens corregeix és precisament perquè ell mateix ens té com a fills seus. Li importem. I per això, acceptar la correcció que ve de Déu ens pot costar, però ens mena a una pau més profunda i enforteix les nostres mans, que fàcilment es deixarien caure, i els nostres genolls, perquè puguem continuar caminant amb fermesa.

Aquesta fortalesa no ens la dona per al nostre propi bé, sinó per al dels altres, per tal que puguem facilitar la vida dels coixos aplanant-los el camí. Quin camí? El de la seva vida quotidiana? No. El que porta a Crist, ell que és el camí, la veritat i la vida, com hem proclamat en l'al·leluia.

Fins aquí tot prou bé i tranquil, malgrat el possible dolor de la correcció. Però a l'evangeli hi ha canvi de papers, perquè Jesús diu dues vegades: «No sé d'on sou», que és una manera clara de dir que no ens reconeix. Tenim la porta oberta, ni que sigui estreta, quan ell reconeix que el nostre camí mena a la vida i al bé. Tenim la porta tancada, i ben tancada, quan hem obrat el camí que mena al mal i a la mort.

Si les dues primers lectures estaven emmarcades en un temps més aviat tranquil, Jesús apressa: «Correu!». O sigui, no perdeu el temps en coses inútils, perdeu-lo per les coses que valen la pena, tant humanes com divines.

Passa la vida i continuem essent els grans desconeguts per a nosaltres mateixos. Aleshores pretenem que els altres ens acceptin tal com som. Quina part? La que desconeixem de nosaltres mateixos?

La manera de fer de Déu sempre és una altra, sempre ens depassa. L'evangeli acaba dient: «Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers». És una frase que ens inquieta, que ens fa sortir de la nostra aparent humilitat. Però, alerta!, no siguem calculadors per controlar el lloc que volem. Tenir el lloc adequat suposa estar atents a la correcció del Senyor, tant a la que intuïm des del propi cor com, i això ja costa més, a la que ens ve directament, i potser no massa amablement, de part dels qui ens envolten.